

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

Vážení a milý čtenáři. Vítáme vás u nového vydání **Praktikantovin**. Doufáme, že jste se na něj těšili :D.

A co v tomto časopise můžete najít tentokrát? Řekněme, že to bude hodně o **článcích z našich praxí**. Budete si moci přečíst různá doporučení, zážitky (hlavně ty dobré), nápady a spoustu dalších zajímavých věcí, které by se vám mohly hodit v praxích ve dalším ročníku.

Nezapomeňte se také přijít podívat na **Den s praxí**, který se koná **19. června**! Budete se moci na cokoli doptat, prohlédnout si naše portfolia, také vám moc rádi poradíme a vysvětlíme, jak to vlastně všechno chodí.

Kdyby byly ještě nějaké dotazy před Dnem s praxí, neváhejte se na náš přes Teams obrátit (**Anna Jedličková, Natálie Krausová a Vendula Kubatková**). Budeme se těšit :)!!

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

PEDAGOGICKÁ PRAXE NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE VE STAŇKOVĚ

V rámci odborné praxe na Střední škole profesora Švejcara, kterou navštěvuji již třetím rokem, jsem měla možnost strávit 10 dní v jakékoli pedagogicky zaměřené instituci. Já si vybrala základní školu ve Staňkově, konkrétně 3. třídu. Praxe pro mě byla tento rok velice přínosná a i přesto, že nevím, jestli chci být v budoucnu učitelka, mě utvrdila v tom, že práce s dětmi mě velice baví.

Ve třídě byla příjemná atmosféra, ve které se mi dobře pracovalo. Výuku vedla paní učitelka, která měla při ruce i paní asistentku, ale ta se především věnovala jednomu žákovi, který potřeboval individuální přístup a více času na různé úkoly. Díky tomu jsem měla možnost pozorovat různé přístupy k žákům, a i si je vyzkoušet.

Během praxe jsem se aktivně zapojovala do výuky. Připravila jsem si pro děti několik vlastních aktivit, například na výtvarnou výchovu, tvoření „jamí louky“, kde si vyzkoušely tisk květů, listů a různých druhů trav. Také jsem vytvořila pracovní list z matematiky, jako opakování před testem, nebo třeba kratší skupinovou aktivitu na český jazyk, zaměřenou na vyjmenovaná slova, která se zrovna učily. Tyto úkoly děti zaujaly, pracovaly radostně a ochotně si vzájemně pomáhaly.

Dále jsem spolupracovala s paní učitelkou nad přípravou na další hodiny, například stříháním a lepením pomůcek. Pravidelně jsem procházela třídu a s radostí poradila, pokud někdo ze třídy potřeboval. Zároveň jsem navštívila i pár hodin na druhém stupni.

Konkrétně 6., 8., a 9. třídu. Bylo zajímavé sledovat rozdíly mezi jednotlivými stupni, na prvním stupni jsou děti obvykle nadšenější a výuka je stále zábavná a hravá, zatímco na druhém je motivace jiná a výuka už těžší.

Praxe byla zakončena dětským dnem na školní zahradě. Akci připravili šesté třídy pro první stupeň a přišla se podívat i mateřská škola ze Staňkova a speciální škola z Merklína. Na zahradě bylo připraveno 20 stanovišť, mezi kterými děti chodily ve skupinkách a plnily různé úkoly a hry. Já jsem se přidala k jedné skupince, kterou jsem provázela po stanovištích, protože tam byly i děti, které potřebovaly více pozornosti a vedení. Děti se s radostí zapojily do všech her.

Letošní praxi jsem si velice užila. Uvědomila jsem si díky tomu, jak náročná profese to může být. Odnese jsem si mnoho nových zkušeností, postojů k výuce a metod, jak lépe děti udržet v pozoru, a jak udělat hodiny více zábavné a hravé.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

ŠKOLA vs ŠKOLKA

Během školních praxí jsem měla možnost vyzkoušet si práci jak ve školce, tak na základní škole, konkrétně ve druhé třídě. Obě prostředí byla úplně jiná, ale musím říct, že mě mnohem víc bavila praxe na základce. Ačkoliv práce s menšími dětmi ve školce má svoje kouzlo, základní škola mi přišla zábavnější, zajímavější a taky více akční.

Ve školce jsem většinu času jen sledovala, jak si děti hrají. Samozřejmě občas potřebovaly pomoc s oblečením, jídlem nebo nějakou drobností, ale celkově bylo tempo dost pomalé a na druhou stranu chaotické – moc křiku, hluku, žalování. Při řízených činnostech byly děti často nepozorné, lehce se rozptýlily a bylo vidět, že ještě nechápou žádný řád. Když měly dělat něco společně, často to nedopadlo úplně podle plánu.

Na druhou stranu praxe ve druhé třídě byla úplně o něčem jiném. Děti už byly mnohem víc uvědomělé a poslušné. Věděly, co se od nich očekává, a když paní učitelka něco řekla, většina to hned splnila. Bylo zajímavé sledovat samotné hodiny – třeba matematiku nebo češtinu – a vidět, jak děti přemýšlí, hlásí se, nebo si navzájem pomáhají. Hodiny byly pestré, zábavné a pořád se něco dělo. Zapojování mě bavilo, mohla jsem opravovat sešity, pomáhat při čtení nebo vysvětlovat příklady. Byla jsem součástí výuky, a nejen „dozorkyně“, která hlídá, jestli si někdo neublíží plastovým traktorem.

Další výhodou bylo to, že jsem mohla s dětmi i více komunikovat – dalo se s nimi normálně povídat, ptaly se mě na různé věci a často se mnou chtěly trávit čas i o přestávce. To ve školce prakticky nešlo, protože děti často neuměly pořádně vyjádřit, co chtějí, nebo jejich myšlenky byly dost chaotické.

Celkově musím říct, že praxe na základce pro mě byla mnohem přínosnější. Měla jsem pocit, že tam můžu něco předat, něco je naučit nebo jim alespoň pomoci. Ve školce jsem byla spíš jen „větší kamarádka“, která dohlíží, aby se nic nestalo. Druhá třída byla víc o spolupráci, komunikaci a o tom, že se tam opravdu něco děje.

Z praxe na základní škole jsem si odnesla nejen lepší pocit, ale hlavně i víc zkušeností. Na druhou stranu, neříkám, že bych si nedokázala představit být učitelka v Mateřince. I ti „minilidi“ jsou mnohdy lepší společníci než kdejaký dospělák.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

VÝTVARNÝ KROUŽEK PRO DĚTI Z UKRAJINY

Každý týden se v rámci programu dobrovolnictví organizace Člověk v tísni scházíme s dětmi předškolního věku z Ukrajiny na výtvarném kroužku, který vedeme společně se dvěma slečnami z nižšího ročníku. Naše aktivity jsou pestré – někdy klademe důraz na tvoření, jindy si zas více hrajeme a pohybujeme se, podle nálady a potřeb dětí.

Snažíme se, aby každá hodina měla své téma – například jaro, Velikonoce či procvičení paměti. Děti si při aktivitách rozvíjejí jemnou motoriku, učí se spolupracovat a zároveň si užívají bezpečné prostředí, které se jim vždy snažíme zajistit.

Naštěstí na to nejsme samy – moc nám vypomáhají milé paní učitelky, které jsou vždy ochotné poradit, pomoci či přeložit, když je potřeba. Jelikož práce s dětmi z cizí zemi, které neovládají skvěle český jazyk, občas působí menší komplikace. Často nám také dávají tipy na nové aktivity nebo způsoby, jak dětem dané téma přiblížit.

Kroužek probíhá každé pondělí v sídle Člověka v tísni na Náměstí Republiky v Plzni a pokaždé nás těší, s jakým nadšením se děti zapojují. Je pro nás radost sledovat, jak mezi nimi vznikají přátelství a jak si dokážeme společně užít čas navzdory tomu, že se jejich rodiny ocitly v náročné situaci.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

TADY SE UZDRAVUJE SMÍCHEM: MOJE PRAXE U HERNÍ TERAPEUTKY

Určitě si teď říkáte, co asi dělala žačka pedagogického lycea v nemocnici. Odpověď je jednoduchá (no, jak se to vezme). Rozhodla jsem se tam totiž jít na praxi k herní terapeutce, protože si nejsem úplně jistá, jestli pedagogika je přímo TEN obor, kterému bych se chtěla v budoucnu věnovat.

A jak to u takové herní terapeutky chodí? Do jejích kompetencí spadá starost o děti (především o ty, které leží v nemocnici samy bez rodičů). Jejím úkolem je děti zabavit – něco s nimi vyrábět, hrát s nimi hry a tak dále. Z výrobků od dětí potom dělá výzdobu na oddělení. Dalším takovým úkolem je třeba vysvětlit dětem, která jdou na nějaké vyšetření, co je vlastně čeká. Vysvětluje jim to tak, že je pro ně srozumitelné, aby se děti nebály a zároveň věděly, co se jim bude dít.

Každé ráno jsme společně prošly oddělení, abychom se představily novým dětem a zároveň všem nabídly hry, vyrábění nebo cokoliv jiného. Pak už záleželo jen na dětech, co by chtěly. Některé by prokarbanily celý den, jiné vyráběly o sto šest a další si zase chtěly jen povídat. Je důležité, jak s nimi mluvíte, protože když na ně budete moc hrr, tak se zablokují a nebudou vám chtít nic říct.

Myslím si, že tato praxe je dobrá v tom, že získáte zkušenost s prací se všemi možnými věkovými skupinami. Najdou se tam děti, kterým je 6 a také už dospělí lidé, kterým je 18. Celkově se mi moje praxe moc líbila a jsem vážně ráda, že jsem si to zkusila.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

S PASTELKOU DO TŘÍDY: BUDOUCÍ UČITEL V AKCI

Pedagogická praxe je nedílnou součástí studia budoucích učitelů. Potká nás at' už na střední odborné škole, na které jsou pedagogické obory či později na vysoké škole, konkrétně na pedagogické fakultě. V tomto článku se však pobavíme o praxi středoškoláka. Co praxe obsahovala, jak se na ni připravit a povím vám i tipy a rady, jak ji zvládnout.

Já osobně jsem byla na plzeňské 15. základní škole, na prvním stupni, u první třídy. Celá praxe trvala 10 pracovních dní, a její podmínkou bylo mít odpracováno 60 hodin. Po tuto dobu jsem si vyzkoušela jak práci učitele, tak práci asistenta pedagoga. Jako asistent jsem měla na starosti dívku, která měla poruchu pozornosti s hyperaktivitou (ADHD). A musím říct, že bylo vidět, že jsem paní učitelce, která mě měla na starost, výrazně pomohla a má můj obdiv. Zvládala 23 dětí a k tomu pomáhat této žačce, aby vše zvládala, ale zároveň nezpomalovala chod třídy. Na tomto je krásně vidět, že učitel či asistent pedagoga, v našem případě praktikant na 1. stupni musí být připravený, flexibilní, trpělivý a také kreativní. Obzvlášť když se jedná o mladší děti.

A jak tedy být připravený? Jako první krok, který mi pomohl se nestresovat, bylo udělat si jednoduchý organizační plán. Byl v podobě jednoduchého časového harmonogramu. V něm byl zapsán rozvrh a co se na hodinách bude dělat. Za mě, je důležité si s sebou vzít nějaký zápisník na poznámky, poznamenávat si vaše postřehy, co si myslíte, že by děti zaujalo a bavilo za aktivity.

Toto jsem dělala první 3 dny, kdy jsem děti spíše poznávala. Poté už příprava samostatných aktivit. Dobrými pomocníky na přípravu aktivit bylo mé portfolio s nasbíranými aktivitami z odborných předmětů a také internet. Z internetu to byla stránka Učitelnice, která je však placená. Inspiraci zadarmo jsem čerpala například z aplikace Pinterest či od učitelů na sociálních sítích. Ráda bych zde zmínila i jedno nepsané pravidlo. Když učitel má dobrou náladu, usmívá se a má sebevědomý projev, motivuje, tak děti jsou taky takové. Usmívají se, do aktivit jsou na plno a při hodinách jsou aktivní. Ale pozor platí i v opačném případě! Unavený, mrzutý učitel se rovná neaktivní, nespolutracující a unavená třída. Toto jsou, za mě, důležité tipy, jak vše zvládnout.

Jako asistent pedagoga, jsem se musela připravovat každý den. Zvlášť na dny, kdy žačka s ADHD, byla opravdu hodně rozrušená a nesoustředěná. A jak s dítětem s touto poruchou pracovat? Držte se tří základních bodů. Za prvé, dítěti předávejte krátké a jasné instrukce. Za druhé střídání činností, tento bod obsahuje krátké pauzy, změnu místa pro práci či výměnu aktivity. A za třetí, za mě nejdůležitější bod, je zpětná vazba. S dítětem si, ale spíše promluve a vy pak popište jeho chování. Dítě samozřejmě můžete pochválit, motivovat ho, ohodnotit jeho výkon, ale ty negativní stránky opravdu víc popište, než zkritizujete. Například místo věty: „Dej si příště pozor na zadání – a určitě to zvládneš lépe.“ Použij větu: „Zdalo se, že jsi úplně přesně nesledoval/a zadání. Můžeme si ho příště říct ještě jednou, aby bylo všechno jasné.“

Cílem není tedy popsát výkon ale situaci.

Praxe na prvním stupni může být náročná, ale je to zároveň výjimečná příležitost naučit se vnímat děti, rozvíjet své pedagogické dovednosti a najít si svůj vlastní styl práce. Důležitá je otevřenost, ochota se učit a schopnost reagovat na aktuální situaci ve třídě. A nezapomeňte – úsměv a klid často pomohou víc než perfektní plán.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

MLČ A POSLOUCHEJ? NE, RADĚJI MLUV, TVOŘA DOMLOUVEJ SE!

Praxi jsem strávila na alternativní základní škole, konkrétně v programu Začít spolu.

Pokud si pod tím nedokážete nic moc představit, v praxi to znamená, že děti mají opravdu velký prostor mluvit, vyjadřovat svoje názory, domlouvat se mezi sebou a celkově jsou mnohem aktivnější. A právě to mě na téhle škole vážně bavilo.

Nejvíce mě zaujala práce v tzv. centrech aktivit. Probíhají dvakrát týdně během posledních dvou vyučovacích hodin a každý měsíc se točí kolem jiného tématu – já jsem se zrovna účastnila tématu „Včely“.

U třetáků to letos naopak tolik neklapalo – nejspíše kvůli horším vztahům v kolektivu. Paní učitelka se snaží skupinky různě měnit, ale když máte ve třídě málo dětí, není to úplně jednoduché.

Celkově mi tato praxe dala hrozně moc. Viděla jsem výuku úplně jinak – ne jako frontální výklad, ale jako prostor pro tvořivost, spolupráci

a samostatnost. Uvědomila jsem si, že kdybych se jednou rozhodla být učitelkou, určitě bych chtěla působit právě na alternativní škole.

Ten přístup mi prostě dává smysl.

Takže jestli si budete vybírat praxi, zkuste popřemýšlet nad alternativní školou. Dají vám víc prostoru, zapojíte se do různorodých činností a hlavně děti nesedí celý den v lavici, takže i vy toho mnohem víc uvidíte a zažijete.

A kdo ví – možná vás to nadchne stejně jako mě ;)

Ve třetí třídě, kde jsem pomáhala, paní učitelka rozdělila děti do dvou skupin – centrum Ateliéru a centrum Čtení + psaní. Každá skupina dostala zadání a děti si samy musely rozdělit role – například tišič, spojka, mluvčí skupiny... Učí se tak domluvit, spolupracovat a brát ohledy na ostatní.

V ateliéru třeba vyráběli včelky z kartonů na vajíčka, zatímco skupina

Čtení + psaní vyhledávala informace o včelách z knížek a tvořila z nich projekt.

Díky tomu, že jsem byla na stejné škole už podruhé, jsem mohla sledovat, jak se děti posouvají. Třeba u druháků bylo krásně vidět, že se oproti loňsku víc snaží domlouvat mezi sebou a nejsou už tolik závislí na paní učitelce.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

PRAXE – NEJVĚTŠÍ STRAŠÁK 2. ROČNÍKU?

Milí čtenáři, jmenuji se **VERONIKA HORKÁ**. Pocházím z Písku a v 15 letech jsem se rozhodla odejít z osmiletého gymnázia a nastoupila jsem na Střední odbornou školu profesora Švejcara v Plzni. Momentálně jsem ve **třetím ročníku na oboru Pedagogické lyceum – tělovýchova**. Škola mě již od prvního ročníku učí nevzdávat se.

Jednou z chvil, kdy je důležité se nevzdat, mohou být i praxe. Pro většinu z nás je to něco nového, s čím si nevíme rady, vše si musíme zařídit a odpracovat. Můžeme si na začátku připadat, jako by nás někdo zčistajasna hodil do vody a řekl jen: „Plav.“ Nevíme kam ani jak plavat, ale přesto všichni úspěšně doplaveme tam, kam máme.

Při zařizování praxí je totiž důležité nepanikařit. Pokud jste si na praxi vybrali místo, kde nikoho neznáte a domlouváte si vše sami, nebojte se. Presentujte se sebevědomě a věřte tomu, že si vás poskytovatel praxe oblíbí.

Pro své první praxe jsem si vybrala mateřskou školu, kam jsem sama jako malá docházela. Pracovala jsem převážně jen s těmi nejmenšími dětmi, tedy ve věku 3 (potažmo i 2) až 4 let. Po dobu praxí jsem fungovala jako asistentka mé dohlížející učitelky a s dětmi jsem si budovala kladný vztah. Dětem jsem pomáhala s hygienou, hrála si s nimi a při pauzách na jídlo fungovala jako výpomoc, aby se učitelky mohly v klidu najíst.

Ve třetím ročníku jsem již poměrně věděla, do čeho jdu, přesto byly ale praxe o něco děsivější – proč? Rozhodla jsem se totiž, že si z praxí chci opravdu do života něco odnést, a tak jsem si je zařídila na základní škole, kterou jsem nikdy nenavštěvovala. Byla to úžasná zkušenost, mohla jsem nahlédnout do „zákulisí“ fungování základní školy a do vyučování 1. ročníku. Zjistila jsem, jaký je proces učení nových věcí u malých dětí a porovnála jsem si rozdíly mezi jednotlivými ročníky.

Praxe mě samozřejmě naučily mnoho teoretických znalostí ohledně fungování mateřských i základních škol, vedení i učení dětí. To nejlepší, co mi ale do života daly, jsou vlastní zkušenosti. Díky praxím ve školce jsem pochopila, jak se chovají malé děti. Jak reagovat, když jsou podrážděné a jak řešit konflikty mezi nimi. Své zkušenosti aplikuji v každodenním životě, např. pokud hlídám své dva malé synovce. Na základní škole jsem se naučila důležitost věnování se dětem. Jsou vidět markantní rozdíly mezi dětmi, které mají odpoledne plná kroužků a které pouze hrají hry na počítači. Své zkušenosti využívám především při tréninku dětí mladšího školního věku a při práci vedoucí na sportovních příměstských táborech, kde navíc využívám i poznatků z tělovýchovy. S dětmi vždy navazuji příjemný vztah a vyostřené konflikty jsem se naučila řešit s klidnou hlavou.

Souvislé praxe považuji za nejlepšího „strašáka“, kterého jsem si kdy mohla vyzkoušet. Osvojila jsem si díky nim dospělé chování, nové zkušenosti a otevřely mi nové pracovní nabídky. Myslím, že pokud jim budete alespoň trochu otevření, můžete si je náramně užít a vytěžit z nich i něco pro sebe.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

MOJE PEDAGOGICKÁ CESTA NA 14. ZÁKLADNÍ ŠKOLE

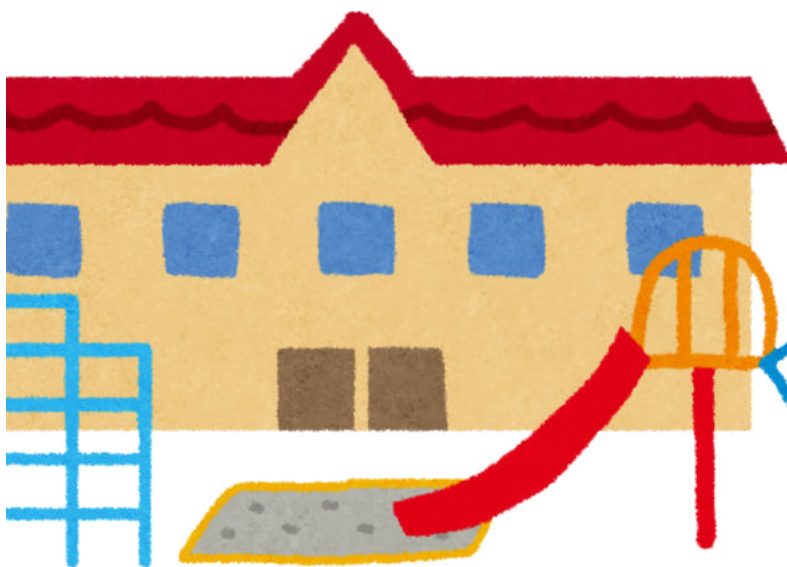
PRAXE VE 2.ROČNÍKU

Během druhého ročníku jsem měla možnost působit na 1. stupni jako asistentka pedagoga. Každý den jsem nahlížela do běžného školního provozu, pomáhala dětem při výuce, a aktivně se zapojovala do různých činností ve třídě. Jednoho dne jsme pracovali na pracovních listech o ročních obdobích.

Jeden chlapec se na mě vážně podíval a zeptal se: „A paní učitelko, v létě taky rostou sněhuláci?“ Snažila jsem se zachovat vážnou tvář, ale s dětmi je prostě každý den plný překvapení a smíchu. Tato zkušenost mi přiblížila každodenní práci učitele a posílila moji schopnost empatie a trpělivosti.

žákyně 3PLT

PRAXE VE 3.ROČNÍKU

Ve třetím ročníku jsem se více zaměřila na samotnou výuku. V rámci praxe jsem nejen pozorovala hodiny, ale dostala jsem i příležitost vést hodiny matematiky a tělesné výchovy. Součástí praxe byla také návštěva bazénu. Měla jsem možnost sledovat, jak učitelé vedou výuku plavání, jak děti získávají jistotu ve vodě a jak se výuka přizpůsobuje jejich schopnostem.

Nejvtipnější moment nastal, když jeden žák po odvážném skoku do vody vyplaval, rozhlédl se a zcela vážně prohlásil: „Paní učitelko, myslím, že teď už bych mohl trénovat s delfinami!“ Celá skupinka se rozesmála – a já jsem si uvědomila, jak radostná a hravá může být výuka i mimo klasickou třídu. Zajímavou zkušeností pro mě bylo i seznámení se s administrativní stránkou učitelské profese – naučila jsem se, jak správně zapisovat do třídní knihy.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

PRAXE V MATEŘSKÉ ŠKOLCE

Na praxi jsem byla v mateřské školce a musím říct, že to byla super zkušenost. Ze začátku jsem měla trochu obavy, jak to zvládnu, ale nakonec to bylo moc fajn.

Jedním z nejlepších zážitků bylo, když jsme šli s dětmi na plavání. Pomáhala jsem jim s oblékáním, sušením i při přesunech do bazénu. Některé děti byly ve vodě jako ryby, jiné se trochu bály, ale všichni si to nakonec užili. Bylo hezké vidět, jak jim to šlo.

Ve školce jsem se zapojovala do různých činností – hraní, kreslení, zpívání, i při obědě nebo oblékání na ven. Děti byly zvědavé, upovídané a pořád v pohybu, takže nuda rozhodně nehrozila. Některé mě dokonce překvapily tím, jak chytré a vtipné dokážou být.

Co se týče kolektivu, měla jsem štěstí na skvělé paní učitelky. Všechno mi vysvětlily, poradily, a i když jsem občas něco nevěděla, braly to s klidem. Byla tam přátelská a pohodová atmosféra, což mi hodně pomohlo.

Celkově tuhle praxi hodnotím jako hodně přínosnou a příjemnou. Potvrdilo mi to, že práce s dětmi je sice někdy náročná, ale zároveň krásná a smysluplná.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

DOBROVOLNICTVÍ PRO ČLOVĚKA V TÍSNI

PŘEDŠKOLNÍ SKUPINA

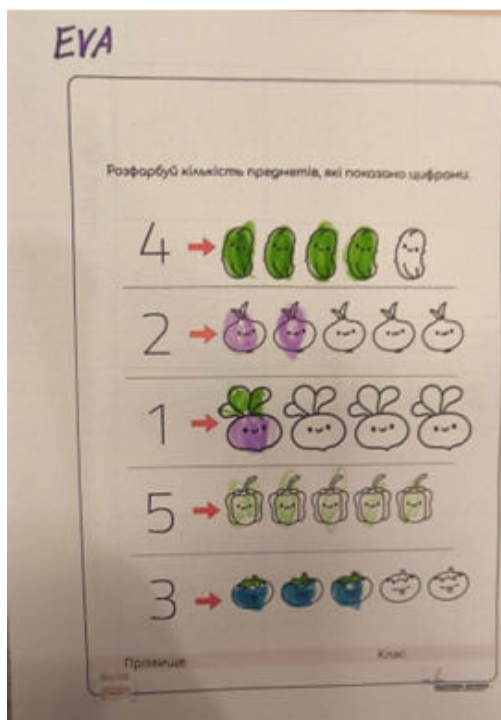
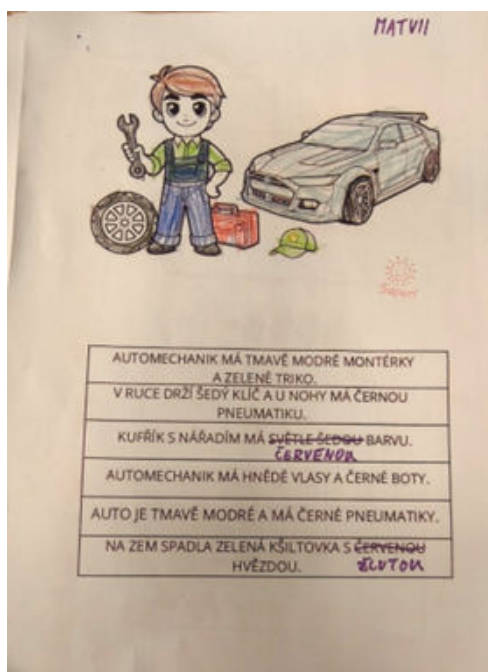
Od prosince 2024 docházím jako dobrovolnice k organizaci Člověk v tísni, kde pomáhám v předškolní skupině pro děti z Ukrajiny. Scházíme se dvakrát týdně – v úterý a ve čtvrtek od 14.00 do 16.00. Cílem této skupiny je naučit děti lépe česky, rozšířit jejich slovní zásobu a připravit je na nástup do školy. Zaměřujeme se především na český jazyk, ale věnujeme se i základům počítání a občas i tvořivým činnostem.

Skupinu navštěvuje přibližně 15 dětí ve věku 4 až 6 let. Každé z nich je na jiné úrovni češtiny – některé tu žijí už delší dobu, jiné se teprve nedávno přestěhovaly. Skupinku vedou dvě paní učitelky, které samy pocházejí z Ukrajiny, ale mluví výborně česky.

Společně pro děti připravujeme pracovní listy a tematické aktivity, například na téma ročních období.

Program většinou začíná samostatnou prací – děti obvykle vyplní jeden až dva pracovní listy. Poté společně procvičujeme básničky nebo zpíváme písničky a děláme tanečky. Následuje svačina, při které dětem pomáháme například s otevíráním balení a dbáme na to, aby si po sobě uklidily. Po svačině si obvykle čteme nebo pouštíme pohádku. Dále podle zbývajících času zařazujeme diktát, jazykové hry nebo jiné aktivity. Nakonec si děti vyzvedávají rodiče.

Dobrovolnictví mi přináší nejen pocit, že dělám něco užitečného, ale také spoustu nových zkušeností, které mohu uplatnit v praxi. Práce s dětmi mě navíc opravdu baví – přestože to s nimi není vždy jednoduché, přinášejí mi radost.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

DOUČOVÁNÍ

Člověk v tísní nabízí také doučování českého jazyka pro děti z Ukrajiny ve školním věku. Výuka probíhá každou středu a trvá hodinu a půl. Jedná se o skupinu přibližně deseti dětí ve věku od 8 do 13 let. Běžně hodiny vede paní učitelka, ale když onemocněla, zastoupila jsem ji a vedla lekci místo ní.

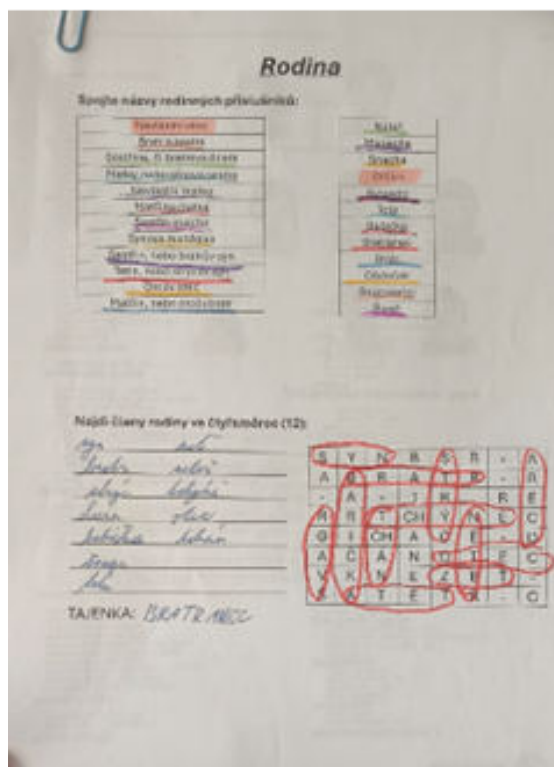
Hodiny obvykle probíhají tak, že si paní učitelka připraví pracovní listy, které děti samostatně vyplňují. Když se narazí na problém, probere ho společně celá skupina.

Kvůli rozdílnému věku dětí jsem si na svou hodinu připravila čtyři pracovní listy. Rozhodla jsem se, že je projdeme společně. První list byl zaměřen na barvy – byl nejjednodušší a všichni ho zvládli bez problémů. Druhý list se věnoval zvířatům. Tam se objevily první potíže, zejména se psaním.

Třetí pracovní list byl zaměřen na téma rodiny. Připravila jsem pro děti novou slovní zásobu, která zahrnovala vzdálenější členy rodiny jako „bratranec“, „švagr“ nebo „nevlastní matka“. Společně jsme pak vytvářeli malý rodokmen každého žáka. Poslední list byl určen pouze pro starší děti – týkal se vyjmenovaných slov. Žáci doplňovali i/y do slov a hledali vyjmenovaná slova v osmisměrce. Mladší děti mezitím pokračovaly v práci na svých rodokmenech.

Poté už hodina skončila a děti se rozloučily.

Tato zkušenost pro mě byla velmi cenná. Vyzkoušela jsem si práci se skupinou dětí různého věku, musela jsem často improvizovat a přizpůsobovat úkoly mladším dětem. Například u pracovního listu o zvířatech měly děti zapsat názvy zvířat do sloupečků podle toho, kde žijí. Některé ale nezvládaly přepisování, a tak jsem pro ně vymyslela alternativu – zvířata rozdělávaly pomocí barev. Díky tomu jsem si uvědomila, jak důležitá je příprava, ale i schopnost pružně reagovat. Zároveň jsem se naučila vytvářet pracovní listy, které jsou zábavné, a přitom naučné.

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

KOZÍ PŘÍBĚH Z PRAXÍ

Jestli čtete tyto řádky tak předpokládám, že vás nejspíše zarazil název tohoto článku, (což je jeho primárním účelem). A proč, že se tak jmenuje? Kromě toho, že se jedná o skvělou popkulturní referenci, jde i o příběh o tom, jak jsem našla svou vysněnou školu.

Na jeho začátku stál pedagogicko-jazykový kurz, který musí na začátku 2. ročníku absolvovat všichni studenti našeho elitního oboru. A co takový kurz obnáší? Velmi ve zkratce, 5 dní budete ubytováni na kozí farmě někde v Sudetech (v Chodovské Huti), kde budete dopoledne trávit učením se jazyků a odpoledne přípravou aktivit pro děti z nedaleké základní školy ve Třech Sekerách. Doufám, že vám začíná pomalu docházet kam mířím, ale pokud ne, tak vás budu ještě chvíli napínat.

Čtvrtý den kurzu je den D, protože právě to je ten den, kdy se tam vydáte, abyste svůj program otestovali v terénu. A pro mě osobně to byl průlomový okamžik. V první moment si říkáte, že je to úplně obyčejná základka, ale pak zjistíte, že to tak vůbec není. Je to totiž velmi dobře vybavená malotřídní škola. Zároveň jste ze začátku i ve stresu, ale ten opadne v moment, když vám dojde, že je vás jednou tolik než dětí, a že z vás mají nahnáno víc než vy z nich. No, a právě tyhle děti mi tak trochu změnily život.

Dobře, přiznávám, že to zní sentimentálně a přehnaně, ale svým způsobem mi skutečně život změnil. Abych vás uvedla do děje, když už jste rozhodnutí, že byste chtěli na praxe na první stupeň, do družiny apod., tak je standardní postup, že volíte svou bývalou školu, nebo jdete tam, kde pracuje někdo z vašich příbuzných, protože víte, co čekat. Jenže já jsem, jaksi přislíbila, že se ještě vrátím do Seker, a jelikož nejsem žádný lhář, rozhodla jsem se, že svůj slib splním tak, že tam půjdu na praxe. Nejvíc vtipné je, že děti v tomhle věku mají paměť jako zlaté rybičky, takže jsem to vůbec dělat nemusela, ale zapůsobilo to tam na mě tak moc, že bych tam šla asi, i kdybych nic neslíbila..

V moment, kdy byla podepsaná smlouva nebylo cesty zpět, můj osud byl zpečetěn. Celý můj plán měl ale jeden zásadní problém, bylo by pro mě fyzicky nemožné tam každý den dojíždět, takže jsem musela vymyslet, jak to provést, abych nemusela. A jako jediné východisko se zdál být domov mládeže v Mariánských Lázních, kde jsem nakonec strávila velmi příjemných 14 dní (vlastně měsíc).

Nebudu lhát, když vám řeknu, že jsem první den měla přišemý strach z toho, abych něco nepokazila. A vzhledem k tomu, že jsem neměla sebemenší tušení, jak to tam vlastně funguje, tak to bylo ještě mnohem horší. Pedagogický sbor mě však přijal s otevřenou náručí a všichni mi byli ochotni pomoci, když to bylo třeba. Některé děti si mě pamatovaly a byly rády, že mě vidí, takže to mi taky hodně pomohlo s tím se uklidnit. Nebylo to, ale na počkání. I tak jsem si z praxí přivezla hlavně hezké vzpomínky, a to je, dle mého, fajn.

Praxe nejsou jednoduché a nejspíš vám nepůjde všechno tak, jak jste si to vysnili, ale to nemusí být nutně špatně, protože jednou nás všechny budou takové nepříjemnosti potkávat na denním pořádku. Možná vám dojde, že pedagogická dráha není nic pro vás, nebo naopak zjistíte, že je to něco, co vás naplňuje a vidíte v tom smysl. Tak či onak vám to pomůže s rozhodováním o tom, co byste chtěli po škole dělat.

V každém případě vám přeji hodně štěstí, a ještě víc trpělivosti! 🧡

Veronika Mlatečková, 3PLH

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

PRAXE: MALÝ SVĚT PLNÝ VELKÝCH ZÁŽITKŮ

14 dní v květnu klid od školy? Pro mnohé splněný sen, pro nás, jakožto studenty pedagogického lycea, to vpřekladu znamená, dvoutýdenní praxe. Sice víkend předtím máte více stresu než před písemkou z matematiky, protože nevíte, co a kdo vás vpondělí čeká. A jediné, čím jste si jistí, že buď to bude ten nejkrásnější nebo naopak hororový zážitek.

Pro mě to byla naštěstí ta první možnost, a to vobou případech. Ve druhém ročníku jsem byla v 1. třídě a ve třetím ve školce u předškoláků. Upřímně, naučila jsem toho více než na hodinách psychologie. Umění vyjednávat se zařadilo ihned kmým top dovednostem. Přesvědčit totiž dítě, že ten růžový hmeček je stejně dobrý jako ten modrý není nic jednoduchého. Naučte se i číst vočích, že „to ticho“ není klid, ale předehra ke katastrofě. A hlavně pochopíte, že „to jsem nebyl já“ je univerzální obranná strategie před každým podezřením.

Ale pak... pak přijde ten moment, kvůli kterému zjistíte, že to opravdu chcete v budoucnu dělat. Ten pocit, když vám dítě daruje s vážným výrazem kamínek, „protože je kouzelný“. Když vám řekne, že jste jeho nejoblíbenější paní učitelka – i když vlastně vůbec nejste učitelka. Když se na vás každé ráno zavěsí tucet dětí jako opice na láány. To jsou ty drobnosti, které zůstávají ve vašem srdci ještě dlouho po skončení praxe.

Časem zjistíte, že i když jste přišli do školy/školky s tím, že děti něco naučíte. Nakonec zjistíte, že ony naučily něco vás. O trpělivosti, o radosti z maličkostí i o tom, jak je důležité být přítomný v každém okamžiku.

Praxe není jen součást – je to zážitek, který vás obohatí na celý život (nebo alespoň na část).

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

DVA TÝDNY PLNÉ SMÍCHU, RYBNÍKŮ A DĚTSKÉHO SVĚTA ZÁVĚREČNÁ PRAXE V MŠ HEŘMANOVA HUTĚ (19.–30. 5. 2025)

Moje praxe v MŠ Heřmanova Huť byla jako jízda na kolotoči – barevná, veselá, místy trochu chaotická, ale hlavně nezapomenutelná. V průběhu dvou týdnů jsem se pohybovala mezi pěti třídami – od malých Mravenečků až po předškolní Motýlky. Každá skupina měla své kouzlo, tempo a hlášky, které si člověk prostě musí zapsat do deníčku.

Začali jsme s tématem „Rybník“. Nejen, že jsem se po letech naučila, jak vypadá delfín v řece, ale zjistila jsem i to, že ryba nakreslená pětiletým dítětem může mít na zádech blesk jako McQueen nebo vlásky jako Barbie – ale to je naprosto v pořádku. Výlet do Farmaparku Dobřany? Čirá radost. Děti krmily zvířata, mazlily se se slepicemi a jedna holčička mi dojatě řekla: „Paní učitelko, tohle je nejlepší den v mém životě.“ Upřímně? Pro mě taky.

Každý den měl svůj rytmus – příchody za ranního šera, řízené aktivity, svačiny (během nich jsem si osvojila umění otevřít kelímek jogurtu jednou rukou), procházky, hry na zahradě a obědy, kde jsem s obdivem sledovala děti, jak statečně bojují s omáčkami všeho druhu. Po obědě přišlo uspávání – tiché šeptání, pohádka, někdo usnul do pěti minut, jiný vyprávěl historky ze života ještě s očima dokořán.

V druhém týdnu jsme se vrhli na oslavy Dne dětí – tvořili jsme kšilty, navlékali korálky, házeli míčem do lavoru a hráli tolik her, že jsem si večer doma připadala jako po maratonu. Výlet na zámek Nebílovy byl třešnička na dortu – zámek, divadlo o dracích a soutěže. Děti byly nadšené, a i když cesta zpět byla plná unavených hlaviček, všichni si výlet zapsali do své dětské komůrky zážitků-paměti.

Celé dva týdny jsem byla součástí něčeho opravdového – každodenního světa dětí, kde se mluví narovinu, hraje naplno a kde slovo „nuda“ nemá místo. Naučila jsem se, že čtení pohádky vyžaduje dramatický talent (ten se rozvíjí v praxi), že lepící tyčinka je silnější než lidská vůle, a že smích dětí ve školce má úplně jiný zvuk – opravdový, spontánní a nakažlivý.

Děkuji všem dětem a plyšovým medvědům, co mi během praxe seděli na klíně. Velké díky patří i paní učitelce. Byly to dva týdny, které mě naučily víc, než si člověk myslí. Každý den, každou rybičku, každý kšilt i každý hmelek rozlitého kakaa. Běh do schodů za nadšenou sebrankou mládenců, no čeká nás toho ještě hodně.

Amálie Pojerová, 3PLH

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

DVĚ PRAXE, DVĚ ZKUŠENOSTI

Během praxí jsem navštívila dvě různé instituce. V obou případech jsem se snažila být co nejvíce aktivní už od prvního dne – zapojovala jsem se do všech aktivit anebo jsem vedla vlastní.

ZPÁTKY NA ZÁKLADKU – PRAXE V PŘÍPRAVCE

První rok jsem šla na „jistotu“ – stejně jako většina spolužáků, jsem se i já vydala na svou bývalou základku. Čtrnáct dní jsem strávila v přípravné třídě, která je určena dětem s odkladem školní docházky. Cílem třídy je hlavně to, aby děti mohly zažít pocit úspěchu a postupně si zvykaly na školní prostředí.

Měla jsem možnost poznat vzdělávání dětí se školní nevyzrálostí, ADHD, vývojovou disfázií, poruchou chování nebo zrakovou vadou. Seznámila jsem se s aktivitami, které napomáhají lepší soustředěnosti, vnímání vlastního těla a usměrňování „nadměrné“ aktivity. A navíc děti s ADHD mívají někdy jakési vnitřní napětí, skoro až křeč, kterou nejsou schopny samy ovládat. Taky často jednají hodně spontánně, někdy až impulzivně – když je něco napadne, tak jdou a prostě to udělají.

ŠKOLKA TROCHU JINAK – DĚTSKÉ SKUPINY V TECHMANII

Na druhou praxi jsem se dostala do dětské skupiny Zvědavci v plzeňské Techmanii. Pracovala jsem tam s dětmi od 2 do 6 let. V Techmanii je kladen důraz na polytechnickou výchovu, angličtinu a poznávání světa formou hry. Děti trávily čas jak ve vnitřních prostorách s interaktivní expozicí, tak venku, na zahradě Techmanie, kde mohly přirozeně objevovat přírodu kolem nich.

CO MI (OBĚ) PRAXE PŘINESLY?

V průběhu praxí se člověk nevyhne situacím plným emocí – od smíchu a radosti, přes pláč až po úzkost nebo hněv. Čím jsou děti menší, tím hůř svoje emoce ovládají a často jim ani samy nerozumí. Zajímavé je, že i když jsou děti v přípravné třídě starší, práce s nimi nebyla vždy jednodušší. Je důležité nenechat se vyvést z míry jejich neklidem. Děti vám nemusí hned všechnu energii, kterou jim dáte, vrátet zpátky – a přesto to stojí za to.

NĚCO NAVÍC – ODMÍTNUTÍ

Když jsem si vybírala místo své druhé praxe, uvažovala jsem nad Centrem robotiky, jelikož nabízí plno volnočasových kroužků, a témata jako informatika, programování a přírodní vědy jsou mi blízká.

Psala jsem jim, ale nakonec mi odpověděli, že kvůli časovému vytížení to nebude možné. Mrzelo mě to, protože jsem měla o praxi skutečný zájem, ale odmítnutí je zcela běžné a určitě to není konec světa.

RADA NA ZÁVĚR

Co bych poradila někomu, kdo se na praxi teprve chystá?
Nehroutit se, ale být připravený. Aktivní, vnímavý a otevřený novým možnostem. :)

Nela Dobnerová, 3PLH

PRAKTIKANTOVINY

VŠE, CO POTŘEBUJETE VĚDĚT O PRAXÍCH

ZÁKLADNÍ NEBO MATEŘSKÁ ŠKOLA?

2. ROČNÍK

Ve 2. ročníku střední školy jsem absolvoval odbornou praxi na Základní a mateřské škole ve Stupně, kterou jsem sám navštěvoval jako dítě. Praxi jsem vykonával během hodin tělesné výchovy, kde jsem měl poprvé možnost vyzkoušet si roli učitele – i když pouze v rámci tělocviku. Tato zkušenost mi umožnila nahlédnout do práce pedagoga a získat první praktické dovednosti v komunikaci s dětmi i vedení výuky.

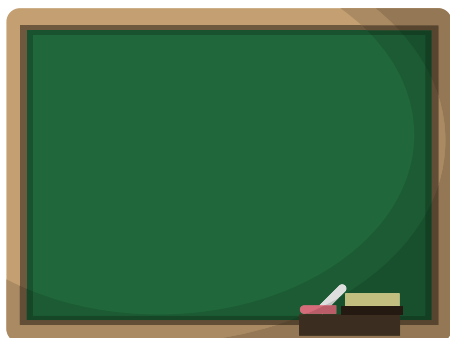
Měl jsem na starosti přípravu hodin a všech činností s tím spojených. Právě během této praxe jsem si uvědomil, jak náročné je připravit si program na každou hodinu – a především zajistit, aby byl pokaždé jiný než ten předchozí. Zároveň jsem poznal, kolik trpělivosti je někdy potřeba při práci se žáky, zejména když se jim něco nedaří nebo nepochopí zadání. Největší výzvou pak bylo naučit některé žáky novou dovednost nebo jim srozumitelně vysvětlit, jak něco provést lépe.

3. ROČNÍK

Ve 3. ročníku střední školy jsem si chtěl vyzkoušet jiný typ zařízení než základní školu, a proto jsem se rozhodl absolvovat praxi na 25. mateřské škole v Plzni na Slovanech. Musím říct, že na rozdíl od praxe ve 2. ročníku to pro mě bylo náročnější. Hlavní rozdíl spočívá v tom, že na základní škole má člověk alespoň během dne přestávky, zatímco v mateřské škole je potřeba dávat pozor neustále. Děti vyžadují neustálou pozornost, větší trpělivost a citlivější přístup, zvláště protože mnohé z nich ještě neumí dobře mluvit.

Na druhou stranu zde byly i velmi příjemné a zábavné momenty – například čtení pohádek před spaním nebo hravý přístup dětí, díky kterému byla práce často veselá a plná smíchu.

Přestože mě praxe v mateřské škole bavila a přinesla mi cenné zkušenosti, osobně bych dal přednost práci na základní škole. Beru to však jen jako své subjektivní hodnocení.

Ahoj, já jsem Lucka
a dnes tady s vámi
budu.

1

Celý
den?

Ano!

2

Jupí!

3

Ted' vám
rozdám
pracovní list.

4

Už to
máte
hotové?

Ne

Ano

5

Dnes si spolu
vytvoříme
zvířátko z ruky.

6

Vyberte si zvíře
a přijďte si pro
barevný papír.

7

Moc se vám to
povedlo!

8

POSTŘEHY

z praxe

DOBRÝ DEN, PANÍ UČITELKO. JAK SE
MÁTE? JÁ SE MÁM DOCELA FAJN.
ZATÍM MÁM DOCELA DOST CO DELAT A
JSEM RÁDA ŽE DĚTI CHTEJÍ
VYRABET A HRÁT HRY. NATY 3PLH

**Dobrý den paní učitelko,
jen bych vám chtěla
oznámit, že na praxích je
vše OK a baví mě to tam.
Bětko 2PLT**

**Dobrý den, paní učitelko. Ozývám se, abych dala
vědět, že na praxích probíhá vše v pořádku a je to moc
fajn... pořád si myslím, že se tímto směrem nevydám,
ale je fajn být s dětmi a tak trošku se vrátit do
dětského světa 😊 Vendy 3PLH**

**Dobré ráno paní učitelko, omlouvám se, že ruším hned takhle
ráno ... jen chci dát vědět, že se mám na praxích dobře a vše je v
pořádku. Jsem ve stejné třídě jako minulý rok, takže mě paní
učitelka do aktivit zapojuje o to víc a snaží se mi nechat prostor
pro mé nápady, jak třeba výuku vést. Děti jsou fajn a i ke mně
více otevřené než byli minulý rok. Mějte se hezky. Pája 3PLH**

Dobrý den, paní učitelko,
ráda bych se s Vámi podělila o mé nadšení z letošní
praxe. Oproti loňské praxi jsem moc spokojená.
Přístup všech pedagogů je na této škole opravdu
vstřícný a laskavý. První týden jsem byla v první
třídě s paní Šrpkovou a na tento týden mi domluvila i
návštěvu 5. třídy, takže jsem střídá v páte i v první
třídě. Paní učitelka i asistentka mi vše vysvětlují a
v několika hodinách jsem si vyzkoušela roli
asistentky. Dnes mi paní učitelka přenechala
výtvarnou výchovu a v pondělí a dnes jsem byla
pozdána do školní družiny.

Jsem moc spokojená. 😊
Mějte se krásně, Juli M. 3PLH

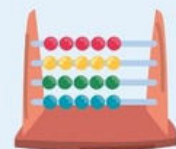
**DOBRÝ DEN,
HLÁŠÍM SE PO PRVNÍM TÝDNU
PRAXÍ, ŽE JE VŠE V POŘÁDKU.
VŠICHNI PRCCI ŽIJÍ A JÁ SE
SNAŽÍM NAPLNIT PŘEDSTAVY TĚCH
NEJMENŠÍCH, I TĚCH NEJVĚTŠÍCH. 😊
JAK SE MÁTE VY?
AMALKA 3PLH**

**Dobrý den, tak první
týden praxí byl super,
jsem moc spokojená
😊 Naty 2PLT**

Dobré dopoledne, chtěla jsem Vám jenom dát vědět, že mé praxe
probíhají naprosto parádně. Všichni mě krásně přijmuli, jak učitelé,
tak i žáci. Učitelé mi hodně nechávají volnou ruku, chodím na hodiny,
které chci a nechávají mě vést hodiny. Tělocviky vedu od třetí třídy
až do deváté a pan učitel jenom sedí a kouká a když cokoliv potřebuju,
poradí. Měla jsem i několik hodin v šesté třídě angličtinu a
vysvětlovala jsem jim comparative and superlative adjectives a podle
jejich zpětné vazby to všichni pochopili a hodina je bavila. Ale musím
tedy uznat, že je mnooohem jednodušší být žák co se učí, než ten
učitel. Každopádně i přes to, jak je to náročné, mě to ohromně baví.
Lucka B. 2PLT

Dobrý den paní učitelko. Tak piši ohledně praxí. Určitě vás potěší nějaká odezva.
Já jsem nad míru spokojená a praxe mě zatím utvrzuje v tom, že pedagogika je
směr kterým se chci vydat, speciálně tělesná výchova. Každý den jsem na ZŠ od
rána. Na prvním stupni mám děti na AJ a zvládám to perfektně. Chodím i s
družinkou na obědy a ven. Ve čtvrtek jsme byly na dopravní soutěži a dnes na
atletickém stadionu na závodech s deváťákama. Tělocviky mám 6ky až 8ky, tam
už mi dávají trochu zabrat. Zkusila jsem si i administrativu, dozor na přednáškách
apod. Opravdu se tam nenudím. No zítra jsem na praxích až do půl páté.
Pedagogický sbor mi dává opravdu volnou ruku a důvěru, a snaží se mě zapojit
úplně do všeho. Z toho mám radost. A také jsem až nad míru přechválena tak snad
mi to vydrží 😊 Agáta 2PLT

PRAXE

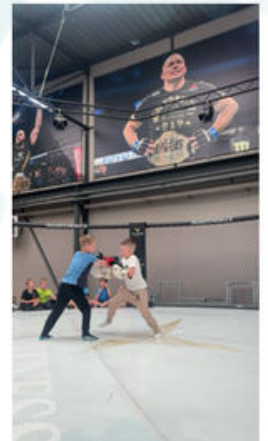

Na praxi jsem se těšila, ale zároveň jsem měla trochu obavy, co všechno mě bude zase čekat. Když jsem však vstoupila do školní družiny, kde jsem už měla zkušenost z předchozího roku, rychle jsem si uvědomila, že mě čeká nejen práce, ale hlavně spousta smíchu, tvoření, kreslení, otázek a spontánních dětských nápadů. A přesně to mě na tom bavilo.

Během těchto dvou týdnů jsem se každý den dostávala do jiných situací, od ranní družiny, kdy byly děti rozespale a tiše si kreslily, až po odpolední programy plné her, soutěží a výletů. Zjistila jsem, že děti jsou úžasné, a že potřebují hlavně pochopení, pozornost a trpělivost. Naučila jsem se, jak si získat jejich důvěru, jak řešit konflikty, ale i jak ocenit každý malý pokrok, ať už ve hře, tvoření nebo v chování.

Jedním z nejzábavnějších momentů bylo určitě živé pexeso. Děti pomocí pantomimy nebo zvuků hledaly správné dvojice zvířat, a i když se občas pletly, smích nás všechny spojil. Také jsem se zapojila do sportovních aktivit, třeba při návštěvě D-Areny, kde jsme si společně zahráli florbal, házenou nebo zkoušeli box. Děti mi dokázaly, že když je něco baví, jdou do toho naplno.

Byly samozřejmě i dny, kdy bylo všechno trochu složitější, když přšelo a plány se musely měnit, když odjela jejich hlavní družinářka, nebo když děti zrovna neměly svůj den. Ale i takové situace mě posunuly dál. Uvědomila jsem si, jak moc je důležité být flexibilní a klidná, protože děti z nás často „čtou“, jak se cítíme.

S některými dětmi jsem si vytvořila silnější pouto – vyráběli jsme společně z korálků, malovali květiny, hráli deskové hry nebo si prostě jen povídali. Na konci praxe mi bylo trochu smutno, že se musím loučit. Ale zároveň jsem byla ráda, že jsem se mohla dohodnout na dalších společných akcích. Díky tomu vím, že tohle loučení není úplně napořád.

Tato praxe mi dala mnohem víc, než jsem čekala. Potvrdila mi, že práce s dětmi je sice náročná, ale naplňující. A i když je někdy těžké udržet pozornost celé skupiny nebo vyřešit rozepři, ten dětský smích, nadšení a upřímnost za to stojí.

